Zwolle, 17 juni 2025

Betreft: Zorgen over de voorgenomen locatie van het AZC in De Tippe

Geachte leden van de gemeenteraad,

Met deze brief wil ik mijn zorgen met u delen over de plannen rondom het asielzoekerscentrum in onze buurt.

Ik ben een Zwollenaar, net als mijn vriend. Wij zijn beiden vanwege onze studie naar Zwolle gekomen. In het uitgaansleven van deze stad hebben we elkaar leren kennen. Na in verschillende wijken in Zwolle te hebben gewoond, hebben wij vorig jaar ons appartement in Holtebroek verkocht omdat we een woning in De Tippe hebben gekocht. Dit zou het begin zijn van ons leven samen, in de buurt waar wij hopen een gezin te stichten.

Onze keuze voor De Tippe en Stadshagen was weloverwogen. We willen onze toekomstige kinderen laten opgroeien in een veilige en kindvriendelijke omgeving. Dat we, temidden van de huidige overspannen woningmarkt, een woning hadden gevonden die we volledig naar eigen smaak konden laten bouwen, voelde als een droom die uitkwam.

We waren bereid om een jaar bij de ouders van mijn vriend in te trekken, zodat we ons appartement sneller konden verkopen en extra konden sparen. Dit jaar doorkomen, hard werken en sparen, het was een opoffering die we met liefde maakten, omdat we uiteindelijk naar onze droomwoning konden verhuizen om daar ons gezin te starten.

Toen we hoorden dat de gemeente op nog geen 300 meter afstand van onze woning een AZC wil bouwen, sloeg dit in als een bom. Onze wereld stortte even in en slapeloze nachten volgden. Vooral mijn vriend maakt zich ernstige zorgen om de veiligheid van zijn gezin. Kan ik, zijn vriendin, nog veilig over straat? Kunnen onze kinderen veilig buiten spelen? Het idee dat honderden mensen uit diverse landen en culturen, vaak met traumatische ervaringen, hier zullen samenleven, in een wijk waar de gemeente onvoldoende heeft ingezet op acceptatie, participatie en integratie, is verontrustend en onrechtvaardig.

Mijn vriend is er ziek van en overweegt zelfs om het huis te verkopen. Maar hij weet niet goed hoe hij dat moet doen zonder er financieel aan kapot te gaan, uit angst dat de waarde van de woning aanzienlijk is gedaald door de nabijheid van het AZC.

We worden verscheurd door twee angstige keuzes: de woning verkopen en hopen dat we er persoonlijk niet financieel aan onderdoor gaan of het risico nemen en hopen dat we in een veilige omgeving kunnen blijven wonen. Maar de veiligheid van ons gezin op het spel zetten, is een gok die we liever niet willen nemen. Dat we hier letterlijk een prijs voor moet betalen, breekt ons hart en voelt verschrikkelijk oneerlijk.

Het voelt alsof we overvallen zijn door deze plannen, die niet eerder met ons zijn gedeeld. Het is alsof we een kat in de zak hebben gekocht en dat de gemeente ons er min of meer bij lapt, zonder dat onze stem is gehoord. We voelen ons verraden en alle liefde die wij voor onze mooie stad Zwolle hadden, is nu bekoeld. Dit gebrek aan transparantie versterkt het gevoel van onveiligheid en wantrouwen.

Voor mij is dit een innerlijke strijd tussen gevoel en principes. In mijn directe omgeving ken ik iemand die als asielzoeker naar Nederland is gekomen en hier inmiddels een bestaan opbouwt met haar gezin. Ze spreekt de taal, is actief in de samenleving en levert een waardevolle bijdrage. Waar mogelijk help ik met praktische zaken, zoals het uitleggen van officiële documenten. Op die manier probeer ik ook mijn steentje bij te dragen en te ondersteunen waar ik kan.

Toch is een AZC van 400 mensen in mijn spreekwoordelijke achtertuin een brug te ver. Ik maak me zorgen over mijn eigen veiligheid en dat van mijn gezin en dat gevoel kan ik niet zomaar negeren. Integratie is het sleutelwoord in dit verhaal. Maar hoe kan die integratie slagen als de gemeente dit besluit neemt zonder draagvlak en zonder onze betrokkenheid? Integratie vraagt tijd, ruimte en acceptatie en dat kan alleen ontstaan als buurtbewoners niet voor voldongen feiten worden geplaatst, maar worden meegenomen in het proces.

Daarnaast vraag ik me af hoe realistisch het is dat 400 mensen samen in één centrum wonen en tegelijkertijd goed integreren. Is het niet effectiever om in kleinere groepen, bijvoorbeeld van honderd mensen, te integreren in verschillende woonwijken? Zo kan acceptatie groeien en ontstaan er echte verbindingen. Anders ben ik bang dat dit plan zijn doel voorbijschiet.

Tot slot wil ik met klem benadrukken dat ik mij absoluut distantieer van het (verbale) geweld en racisme dat soms opduikt in dit debat. Ik veroordeel burgers die op eigen initiatief bij grenzen posten, het met eieren bekogelen van gemeentehuizen en andere vormen van respectloos gedrag. Maar deze situatie laat ook zien wat angst en onzekerheid met mensen doet en die angst is reëel en pijnlijk en voel ik nu zelf ook.

Ik vraag u, namens mijzelf en mijn vriend, om onze angsten en zorgen serieus te nemen. Niet alleen de luide stemmen aan de uitersten van het debat verdienen aandacht, maar ook mensen zoals wij: mensen die willen helpen en openstaan voor integratie, maar die ook het recht hebben op veiligheid, zekerheid en een leefbare toekomst voor hun gezin.

Onze angsten zijn niet ongegrond of overdreven, maar gebaseerd op een realistische en zorgvuldig afgewogen inschatting van de situatie. Kan de gemeente met zekerheid garanderen dat deze zorgen niet werkelijkheid zullen worden? Voor ons is het essentieel dat er bij het nemen van dit besluit niet alleen wordt gekeken naar feiten en beleidsregels, maar dat ook onze gevoelens, zorgen en angsten serieus worden meegenomen en gewogen.

De komst van het AZC in onze wijk heeft directe gevolgen voor onze toekomst. Daarom roep ik u op dit besluit te heroverwegen en alternatieven te zoeken waarbij veiligheid en integratie hand in hand kunnen gaan. Op die manier worden inwoners van de Tippe niet het kind van de rekening en zullen zij ook hun steentje bijdragen.

Alvast hartelijk dank voor uw aandacht en inzet.

Met vriendelijke groet,

Toekomstige bewoner van De Tippe